

Müslüman Halkımızın ‘15 Temmuz Hıyaneti’ne Direnişi Bütün Darbeci Zihniyetlere de Bir İlk ‘Reddiye’dir!

Selahaddin Eş Çakırgil

15 Temmuz 2016 Darbe Hıyaneti’nin üzerinden neredeyse 1 yıl geçiyor.

O hıyaneti sıcaklığına yaşayanlar, bir de uzaktan baktıklarında, farklı kanaatlere varabilirler. Çünkü o ilk anların korkuları, panikleri, dehşet duyguları yerini sanki ‘Bir korkulu rüya idi, bir kâbus idi, geçti.’ şekline dönüştürdü.

Hâlbuki tarihten intikal ettiğimiz sosyal ve kültürel alışkanlıklarımız sadece dün ve bugünü değil, yarınlarımızı da her an tehdit edebilir.

Dilerseniz, buyurunuz; Müslümanlar olarak, 14 asırlık tarihimize kısaca, şöyle bir göz atalım:

*

Asırlarımız, Darbeci Zihniyetlerle Oluşan Yönetimler Altında Geçti

İnsanlar hangi ırk, kavim, coğrafya veya sosyal kesim içinde dünyaya gelmiş olurlarsa olsunlar; hür, âzad olarak dünyaya geliyorlar. Ama bu hür insanları toplumlar ve toplumların çeşitli etkenlerle oluşturdukları yönetim anlayışı ve kültürü, insanı insana kurt veya ilah yapan anlayışların zebunu yapıyorlar.

Miladi 1776’da yayınlanan Amerikan İstiklal Beyannamesi’nde ‘bütün insanların doğuştan hür olarak dünyaya geldikleri’ esas alınıyordu, nazarî olarak. Ancak o manifestonun, o insan hak ve özgürlükleri anlayışının üzerinden 80 yıl geçmekteyken, 1855’lerde, Amerikan Kongresi’nde tartışılan ve yine de sonuca bağlanamayan en önemli konu, ‘Evet, insanlar dünyaya eşit olarak gelirler, ama, kadınlar ve zenciler insan sayılmalı mı sayılmamalı mı?’ tartışması idi.

Hâlbuki gelip geçmiş bütün enbiyaullah’ın / ilahî peygamberlerin vazife ve hedefi de insanın insana kul olmasına engel olmak idi. Hz. Peygamber (s)’den gelen bir hadis rivayetinde bu gerçek şöyle anlatılır: ‘Qulû, la ilahe illallah, tuflihû. / La ilahe illallah (Allah’tan başka bir tanrı yoktur.) deyiniz, kurtulunuz.’

Bu bakımdan denilebilir ki ‘la ilahe illallah’ ibaresi, gerçekte bütün insanların uyanması ve kula kul olmaması gereken bir dünyaya ulaşması için ilan edilmiş bir hürriyet/özgürlük manifestosunun anahtar kelimesidir.

Öyle bir özgürlük ki bütün ilahî peygamberlerin elinden insanlığa sunulan vahy-i ilahî, akıl baliğ, rüşd yaşına gelen hür insanları muhatap kabul etmektedir.

Kimse, bir inancı kabule zorlanamaz. ‘La ikrahe fi’ d-dîn.’ / Dinde zorlama yoktur.’ ölçüsüyle...

Biz Müslümanlar, Hz. Muhammed (s)’in peygamberliğini ve de ferdî ve sosyal hayatımızı şekillendirmede önderlik hak ve yetkisinin sahibi olduğunu kendi irademizle kabul ediyoruz. Bu, taa baştan öyle olmuştur ve öyle de olmalıdır.

Hz. Peygamber (s)’den sonra Hulefâ’y-ı Râşidîn döneminde Müslüman toplumun yöneticiliğine gelenler -birtakım sıkıntılar yine de olduysa bile- Şûrâ Sûresi’ndeki ‘müminlerin, işlerini aralarında şûra yoluyla halledecekleri’ mealindeki emre göre hareket ettiler.

Ama Hz. Ebu Bekr’den sonra gelen üç halife (Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali)’nin de vazifelerinin başında öldürülmesi ardından, Hakk anlayışına göre şekillenen, ‘de jure’ bir yönetim değil, güce göre ve fiilî duruma göre şekillenen ‘de facto’ bir yönetim anlayışıyla, kılıcı güçlü veya serveti çok kuvvetli olanların, zer ve zor sahibi olanların hükûmet mevkiine geçmeleriyle, biz Müslümanlar ilk hükûmet darbesini yedik.

Kimse, zer ve zor yoluyla başımıza geçenlere, ‘Sen hangi hak ve yetki adına bizi yönetmeye kalkışıyorsun? Sana bu yetkiyi kim verdi?’ diye sormadı.

Hâlbuki Hz. Peygamber (s) ve ilk dört halifenin üzerimizdeki yönetim haklarını kendi irade ve rızamızla kabullenmiştik. Ve Resul-i Ekrem (s)’e bile, ‘Bu, Allah’ın emri mi senin mi?’ diye sorabiliyorduk.

*

Asırlarca, Yöneticilere, ‘Bize Hükmetme Yetkisini Nereden Aldınız?’ Diye Soramadık!

Yani, birileri ellerindeki gücü bize dayatarak, ‘Sizi biz idare edeceğiz. Size vergi vermek, çağrıldığınızda askere gitmek ve itaat etmek düşer.’ dediler. Karşı çıkanlara, sultanın hâkimiyet alanına girmeyenlere, ‘hurûc-ı al’es-sultan’ (sultana karşı gelmek) cezası uyguladılar. Çünkü sultan için, ‘Es-sultan, zillullah-i fi’l-arz.’ (Sultan, Allah’ın yeryüzündeki gölgesidir.) anlayışını getirdiler. Kendileri için bir hukuk düzeni geliştirdiler. Ona karşı çıkanı ‘hain’ ilan ettiler ve devran değişti, gün geldi, birileri de onlara darbe yaptı, onları alaşağı etti ve onları cezalandıracak yeni hukuk kuralları koydular. Ulemamız da çok kere, haklılık ölçüsü olarak başarıyı esas aldılar ve ‘İktidara ulaştıklarına göre, demek ki takdir-i ilahî böyleymiş.’ diyerek, başarıları bakıp neticeci bir meşruiyyet gerekçesi oluşturdular. Asırlarımız, nesiller boyu, birbirini takib eden saltanat ve taht kavgaları ve hükûmet darbeleri vs. gibi bir fâsid daire içinde geçti.

Hükûmet Darbesi Neydi?

Hükûmet Darbesi, Coup d’Etat’ (Kudeta), bir hukuk sistemi içinde hak ve yetki sahibi olanlara karşı o sistemin alt birimlerinden, yönetilen kesimden birilerinin iktidarı ele geçirmek niyetiyle isyan etmesi ve kendini iktidar makamına geçirmesi halidir. O müdahale o hâkimiyet alanının dışındaki güçlerce yapılırsa saldırı olurdu; içerden yapıldığı için darbe.

Asırlarımız bu darbeler ve haklılık anlayışını gücünden elde eden hükûmet sistemlerinin yönetimleri altında geçti.

Saray darbeleri, kardeş kavgaları, hattâ kendi çocuklarından bazılarını bile saltanatın maslahatı için öldürten sultanların kılıçlarının gölgesi altında, bir iktidar üçgeni içinde geçti.

Bu üçgenin tepesinde sultan ve etrafındaki qalemiyye denilen yönetici kadro -bugünkü deyimle yüksek bürokrasi- ve de servet sahipleri; diğer köşelerden birinde, -din adına hüküm verdiklerini söyleyen- ulemâ kesimi, yani ilmiyye; ve diğerinde seyfiyye, yani kılıç sahipleri / silahlı kuvvetler / yeniçeri veya ordu vardı. Halk ise o üçgen zindanının içindeydi.

Bunlardan bazan seyfiyye ve ilmiyye birlikte hareket eder, sultanı devirirler ve hattâ öldürtürler. II. Abdulhamid'in 1909'da tahttan indirilişi veya Genç Osman'ın 1622'de öldürtülüşü örneğinde olduğu üzere.

Bazan sultan ve ilmiyye birlikte hareket eder ve seyfiyyeyi bertaraf ederler. 1826'da Yeniçeriliğin kaldırılmasında olduğu gibi..

Bazan da sultan ve seyfiyye birlikte hareket ederler, ilmiyyeyi bastırırlar, birçok örnekte olduğu üzere...

Bütün bunlar olurken halk neredeydi?

Halk, üçgenin içinde esir... Onlarla istişare de yoktur. Elbette şûrâ/istişare/meşveret emri de bu üç güç odağı arasındaki dengelere göre oluşturuluyordu. Halkın sadece vazifeleri vardır: Vergi vermek, askere gitmek ve itaat etmek!

Asırlarımız böyle geçti.

*

Cumhûriyet, Halkın Ekseriyetinin İradesini Esas Alıyordu Teorik Olarak, Ama...

Ve nihayet... 'Devr-i dilârâ'y-ı cumhuriyye'ye, gönüller açan cumhuriyet devri'ne (!!!) ulaştık.

Ama cumhuriyet sisteminden maksad ne idi? Yani, halk ve ülkenin, cumhurun (halkın ekseriyetinin) iradesine göre şekillenip belirlendiği yönetim tarzı.

Ne var ki bizdeki cumhuriyet, ülke yönetiminin 'halk için, halka rağmen ve halka karşı' şeklindeki bir anlayış ve uygulama temeline oturtulmuştu.

600 küsur yıllık Osmanlı devletinin Birinci Dünya Savaşı sonunda tamamen parçalanması ve buharlaştırılması ve enkazı üzerinde birbirine düşman yığınla devletler kurulması, emperyalist güçlerce ve her birinin başına da renk ve dilleriyle yerli, ama, yaşama zevkleri ve duygu ve düşünceleriyle, kafa ve kalbleriyle, emperyalist güçlere hayran, onların karşısında aşağılık duygusuna kapılmış, efendilerine uşaklık etmeyi medeniyet zanneden kişi veya kadroların iktidar makamlarına oturtuluşu, bütün Müslüman coğrafyalarında...

Merhûm Necîb Fazıl'ın mısralarındaki ifadeyle,

'Öyle bir hayata çattı ki

Hayata kurmuş pusu'

Ve 'cumhurun iradesi adına' denilmesine rağmen, karşımıza çıkan tablo, merhûm Mehmed Âkif'in mısralarında anlatıldığı gibiydi:

Hayâ sıyrılmış inmiş; öyle yüzsüzlük ki her yerde...

Ne çirkin yüzler örtermiş meğer bir incecik perde!

Yürekler merhametsiz, duygular süflî, emeller hâr;

Nazarlardan taşan mânâ, ibadullahı istihkar.

Beyinler ürperir yâ Rab, ne korkunç inkılab olmuş:

Ne din kalmış, ne iman; din harab, iman turâb olmuş!

Evet, cumhurun/halkın ekseriyetinin iradesi adına 'inkılâb' diye yapılanlar, gerçekte cumhura karşı kurulan korkunç bir emperyalist ve şeytanî güçler tuzağı idi.

Ki Müslüman bir halk, artık temel hayat kitabını bile okuyamayacak hâle getiriliyordu.

Bu, gerçi yine askerlerce ve onların üzerine kondukları bir zaferin gücüne ve karizmasına dayanarak yapılan bir askerî darbe olmanın çok ötesinde bir fir'avnî devrim hecmesi idi ve karşı çıkış ve itirazlar hemen, yeni rejimin şefi tarafından, 'Bu iş behemehâl/mutlaka yerine getirilecektir, amma ihtimal ki, bazı kelleler koparılacaktır!' şeklindeki ve uygulamalarla da sabitleşen tehditlerle bastırılıyordu.

Darağaçları altında gerçekleştirilen bir toplum mühendisliğiydi sergilenen. Ömrü askerlikte ve askerliğin de siyasete yön vermeye kalkışan komitacılık çalışmaları içinde geçen gencecik subaylar, devletin çöküşündeki sorumluluklarını da örtbas etmek istercesine, sivil hayatı da asker kafasına göre tanzim etmeye kalkışıyorlar, kendilerini, bir Napolyon veya Miladi 19. asır Prusya ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu subayları gibi yarı-tanrı rolünde görüyorlar ve toplumu yönetmek için özel olarak yaratıldıklarını sanıyorlardı.

Osmanlı'nın enkazı üzerinde, Lozan'da verilen izin ve yol haritalarına göre bu zihniyetteki kafaların kurduğu bir sistemin korunabilmesi için gerektiğinde Hükûmet Darbesi'ni bile subayların re'sen, herhangi bir yerden emir almadan gerçekleştirebileceklerine dair (TSK'nın, şimdi mülga olan İç Hizmet Kanunu'nun 35. Maddesinde olduğu üzere) kanunî bir kılıf bile hazırlanmıştı.

27 Mayıs 1960 Askerî Darbesi, Kemalist-Laik Rejimi Pekiştirmek İçin Yapılmıştı

27 Mayıs 1960 Askerî Darbesi'ne işte bu kanunîlik iddialarıyla gelindi.

Gerekçe, kısaca, cumhurun iradesi adına, cumhur için denilerek; ama, cumhura karşı kurulan rejim tuzağının zayıflayacağı korkusuyla onu tehlikelerden korumak için yapılan bir müdahale!

Filan siyasî kişi adına oluşturulan birtakım ilke ve devrimlerin korunması için, bir milletin bütün temel değerlerine karşı açılmış savaşın kesintisiz devamı yolunda...

Ve geçmişteki ceberutluk dönemlerine nisbetle, millete 1950-60 arasında biraz rahat nefes aldırın Adnan Menderes ve iktidarına karşı, millî birlik ve kardeşliği yeniden tesis etmek adına bir askerî darbe.

Geniş halk kitleleri sinmiş, sindirilmiş. Yalanlar üzerine kurulu bir propaganda ve de Yassıada'da kurulan ve adına Yüksek Adalet Divanı denilen uyduruk bir mahkemede, hukuk ilminin en basit kurallarına bile riayet edilmeksizin ve itirazlar edildiğinde de bizzat mahkeme başkanının 'N'apalım sizi buraya tıkan kuvvet böyle istiyor...' itirafıyla yapılan, yani 'çok bağımsız' sözde yargılamalar!!!

Ve sonunda idâmlar... Ömür boyu veya diğer uzun süreli hapis cezaları...

O Adnan Menderes ki milyonların sevgilisi bir lider konumundaydı. Ama, o faşist uygulamalar ve hele de Başvekil Adnan Menderes ve iki bakanı, (Dışışleri Bakanı) Fatin Rüşdî Zorlu ve (Maliye Bakanı) Hasan Polatkan'ın 16-17 Eylül 1961 tarihinde idâmı karşısında, halk kitleleri o kadar sindirilmişti ki hiçbir itiraz yükseltilemedi, hiçççç! Sadece, tarafdamları veya sevenleri, gözyaşlarını göstermeden, gizlice ağladılar.

Millet tepkisini ancak seçim sandıklarında kullandığı oy pusulalarıyla ve Adnan Menderes'in çizgisini takib etmek iddiasında bulunan Süleyman Demirel liderliğindeki Adalet Partisi'ne oy vererek ortaya koyabiliyordu.

*

Ama ülkenin yönetimini elinde tutan askerler, temelleri Temmuz 1923'de imzalanan Lozan Andlaşması'nda atılan yeni rejimin korunması için, 12 Mart 1971 günü bir kez daha darbe yaptılar, radyodan okunan bir muhtıra ile. Asker silahını çekip Hükûmet'e 'Ben seni tanımıyorum!' demiş oluyor ve dönemin başbakanı Süleyman Demirel de hemen evine gidiyordu. 'Benim tankım topum yok ki karşı koyayım!' diyerek..

Halk yine suskun ve çaresiz...

Liderler halka bakıyordu belki, halk da liderlere.

Hâlbuki liderin, doğru olduğuna inandığı yolda, halk arkasından gelmese bile, kesin karar vermenin gerektirdiğı hassas anlarda ölümü de göze alarak ilerlemesi gerekirdi.

Ancak o dönemin -sadece Demirel değil-bütün siyasetçileri, ya bizzat yaşadıkları Menderes'in âkıbetine uğramaktan korkuyorlardı; ya da asker postalı görünce 1923'de kurulan yeni rejimin 'ikon'laştırılmış ismine sığınıp onun ideolojisine bağılılık gösteriyorlardı. Esasen m.vekili seçilenlerin de o vazifeye başlayabilmesi için, süngü ucu dayatmalarla kabul ettirilmiş anayasa gereği, birtakım ilke ve devrimler de dâhil, resmî ideolojinin kutsallarına bağılılık yemini etmeleri gerekiyordu ve maalesef hâlâ da yürürlükte o yemin.

*

Türkiye sosyo-ekonomik ve kültürel buhranlar sebebiyle sağ-sol tartışmalarının sarmalına düştüğü 70-80’li yıllar arasında binlerce genç insanının birbirini öldürdüğü anarşi ortamından çıkış ararken hükümetler arka arkaya dağılıyor ve hattâ, utanç verici siyasî entrikalarla yenileri kuruluyordu.

O dönemin 2. Ordu Komutanı Org. Bedreddin Demirel hatıratında, ‘Asker, 1979 Temmuzunda darbe yapıp, yönetime el koyma kararı almıştı. Ancak, ya ordu ile halk karşı karşıya gelirse, endişesiyle, hadiselerin biraz daha devam etmesi ve şartların olgunlaşması için müdahaleyi ertelemiştik, 12 Eylül 1980 müdahalesine öyle geldik.’ der, özetle..

O 15 aylık olgunlaşmanın beklenmesi (!) sürecinde yüzde 80’i genç yüzlerce insan daha öldürülür. Sıkıyönetime rağmen anarşi durdurulamaz. Halk geceleri akşam-yatsı ve sabah namazı için bile camilere gidemez hale gelir.

Önceki ve Sonraki Darbeler Gibi 12 Eylül 1980 Darbesi de USA ve NATO İcazetliydi

Şartlar tam da darbecilerin istediği kıvama gelmiştir artık. Nihayet 12 Eylül 1980 tarihinde ordu, ülkeyi ve milleti bir kez daha ve de mâlum ilke ve devrimler adına kurtarmak iddiasıyla darbe yapar. Halk, yine sessiz ve çaresiz... Hattâ, biraz da darbeye destek verir duruma gelmişti. Çünkü her gün ortalama 20-25 insanın birbirini sokak ortasında ideolojik zıdlıklar sebebiyle öldürdüğü bir çılgınlık yaşanıyordu. Darbe yapılması için istenen zemin oluşmuştu. Orduyu kullanan irade ise durumdan vazife çıkarıp, Kemalist-laik-kavmiyetçi resmî ideolojinin tahakkümünü sürdürmesinden başka bir hedef gütmüyordu. Ve 12 Eylül 1980 Darbesi de tıpkı öncekiler gibi, Amerikan patentli ve NATO izinliydi. O kadar ki dönemin NATO Kuvvetleri Başkomutanı (tabiatıyla başkası olamayacağından, Amerikalı) General Alexander Haig 12 Eylül Darbesi’nin başarıyla tamamlandığının haberini dönemin Amerikan Başkanı Jimmy Carter’a, ‘Bizim çocuklar (Our boys) başardılar!’ diye verdiğini yazmıştı günlüğüne.

Ve o darbeden sonra anarşi duruvermişti!

Bu duruma şaşırın Demirel, darbenin lideri General Kenan Evren’e, ‘Askerin müdahalesinden önce de asker sıkıyönetim dolayısıyla sınırsız yetkiliydi. Sen de Genelkurmay Başkanı idin, Antalya’da Tapu Müdürü değildin. Niçin o zaman durdurmadınız da kanı, darbeden sonra duruverdi?’ diye soruyordu, daha sonraki yıllarda ve haklı olarak.

*

Asker, devletin ordusu değil, devleti olan ordu konumunda idi. Bir zamanlar dünyanın en güçlü askeri kabul edilen yeniçeri, hükümetleri idare etme virüsüne yakalandıktan sonra tanınmaz hale ve fitne yuvası haline gelmişti. Gerçi yeniçerilik 1826’da kaldırılmış, kışlaları topa tutularak yok edilmişti, ama zihniyeti devam ediyordu.

Turgut Özal dönemi Türkiye’si, dünyada özellikle iletişim teknolojisinde meydana gelen yeniliklerin de etkisiyle dünyaya açıldıkça kitlelerin gözü de biraz açılır gibi oldu ve 1990’larda, ‘Artık Türkiye’de askerî darbe olmaz!’ söylemi etrafında hemen bütün çevrelerde bir ‘consensus’ oluştu.

Artık, ‘Darbecilere karşı teslimiyetçi tavırlar gösterilmemeli.’ söylemi geçer akçe idi.

Hele de 1992 başında Cezayir’de yapılan ilk serbest seçimlerde Abbas Medenî liderliğindeki İslamî Selamet Cebhesi (Front Islamique Salvation -FIS-) Cezayir Meclisi’ndeki sandalyelerin yüzde 85’ini kazanır kazanmaz, hemen o gece, emperyalist odakların emriyle laik ordu derhal darbe yapıp, seçim sonuçlarını illegal ilan edince başlayan kanlı mücadele Türkiye’de öyle bir tepki uyandırdı ki hemen her kesim, ‘Seçim neticelerinin kabul edilmemesi düşünülemez.’ demeye, darbe karşıtı görüşler dile getirmeye ve ‘Benzer bir durum Türkiye’de olsa asla kabul etmeyiz.’ diyenler hissedilir derecede artmaya başladı.

Ama bu söylemlerin ömrü de 5 sene kadar sürdü. Çünkü Necmeddin Erbakan başbakanlığında kurulan Refah Yol Hükûmeti’nin devrilmesi için, ordu, bozulan millî kardeşliği yeniden tesis etmek ve ülke ve halkımızı malûm ilke ve devrimler adına bir kez daha kurtarmak iddiasıyla 28 Şubat 1997’de bir muhtıra yayınlayıp müdahale ettiğinde kendi kendilerini aydın olarak niteleyenlerin hemen her birisi, askerin yanında yer alıverdiler, postal yalamaya koştular. Hemen bütün medya organlarının başında bulunanlar ve nice etkili kalemler, generallere telefon edip hangi konulara ağırlık verilmesi ve hangi konuların manşetlere çekilmesi konusunda emir beklediklerini bildirdiler. Özgürlükçülükleri oraya kadardı.

Genelkurmay da artık, açıkça siyasî düzenlemenin merkezi haline gelmişti. Yüksek yargı organlarına verilen brifinglerde yargının asıl vazife ve hedefinin laik rejimi, Kemalist ilkeleri korumak olduğu onlara usulünce anlatılıyordu. Laikliğin bin yıl daha devam edeceğini anlaşılan generaller ilan edip duruyorlar ve 28 Şubat 1997 Muhtırası’nın kökünün 1923’de aranması gerektiğini hatırlatıyorlar ve Erzurum’daki, O. Ö. isimli bir general TV ekranlarından Başbakan Erbakan için son derece çirkin sözlerle hakaret ediyor ve sonunda Erbakan Hükûmeti de düşürülüyor; birkaç ay geçmeden de Refah Partisi de Anayasa Mahkemesi’nce kapatılıyordu. Böylece üçüncü partisi de kapatılan Erbakan, yakın çalışma arkadaşları aracılığıyla Fazilet Partisi’ni kurduruyordu.

Üniversitelere örtüleriyle girmek isteyen on binlerce kız öğrenci polis gücüyle dağıtılıyor, imam-hatib liselerinden üniversiteye girecek olanların yollarının kesilmesi için bütün meslek okul çıkışlı olan öğrencilere, generallerin planladıkları şekilde katsayı maniaları Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK) tarafından geliştiriliyor, üniversitelerde kızların örtülerini çıkarmaları için ‘iknâ odaları’ tesis ediliyor ve oralarda kız öğrenciler başörtülerinden vazgeçirilmeye çalışılıyordu; bazan parlak gelecek teşvikleri ve çoğu kez de tehditlerle..

*

Bu kadar zehirli bir havanın olduğu o dönemde. Aralık-1995 seçimlerinde yüzde 22,5 oy alarak birinci parti olan Erbakan’ın Refah Partisi yerine kurulan Fazilet Partisi, 1999 Nisanı’nda yapılan seçimlerde, yüzde 15 oy alarak geriletiliyor ve Ecevit başbakanlığında DSP-MHP ve ANAP üçlü koalisyonu kuruluyordu. Ancak Meclis’e Fazilet Partisi’nden İstanbul m.vekili olarak ve başörtüsüyle giren Merve Kavakçı, bizzat Ecevit’in Meclis kürsüsünden en yüksek sesle bağırarak, ‘Bu kadına haddini bildirin, burası devlete meydan okuma yeri değildir.’ demesiyle Meclis’ten kovuluyor, m.vekilliği düşürülüyor ve TC vatandaşlığından da atılıyor; çocuklarını okula götürürken, ilkokul çocuklarına bile

yuhalatılıyor ve bu sahneler ekranlardan bütün ülkeye yansıtılıyor; C. Başkanı Demirel bile Merve Hanım hakkında tamamiyle indî, sübjektif, delilsiz, ağır suçlamalarda bulunuyordu.

En Ağır Sosyo-Ekonomik Buhranlarda Bile Halk ve Ülke Değil, Laik Rejimin Korunması Düşünüldüyordu

Ama Türkiye tam da o günlerde ağır bir sosyo-ekonomik buhrandan geçiyor, IMF'den alınan borç kredilerin ödenmesi için ikide bir ülkeye gelen IMF Temsilcisi Cotarelli, ekonomi için direktifler veriyor; üçlü koalisyonun ülkeyi derin buhranlara sürüklediği görülüyor ve bir MGK toplantısında C. Başkanı A. Necdet Sezer ve Başbakan Ecevit birbirlerine kitap fırlatıyorlar ve bu kavgayla ülke, tam bir iflasın eşiğine doğru daha bir sür'atli ilerliyordu. Bu arada irticaî faaliyetlerin odağı olduğu suçlamasıyla Fazilet Partisi de yine Anayasa Mahkemesince kapatılıyordu.

Ve nihayet, 3 Kasım 2002 genel seçimleri yapılıyor, 3,5 sene önce yüzde 23 oy alarak birinci gelip başbakan olan Ecevit'in partisi DSP sadece yüzde 1 oy alabiliyor; Tayyip Erdoğan liderliğinde yeni kurulan Adalet ve Kalkınma Partisi (AK Parti) yüzde 35 oyla Meclis'in yüzde 65'ini ele geçiriyordu. Yüzde 10'luk seçim barajını bir de CHP yüzde 19 oyla geçiyor, diğer bütün partiler barajın altında kalarak Meclis'e giremiyorlardı.

28 Şubat Darbesi'nin 'Küçük dağları biz yarattık!' havasındaki generalleri şaşkındılar. İslamî kimlikleriyle bilinen Erbakan ve arkadaşlarına tahammül edemeyen ve kendilerini ülkenin sahibi zanneden generaller ve sivil hayattaki, özellikle medyadaki uzantıları, İslamî kimlikleri diğer özelliklerinden daha öne çıkan Tayyip Erdoğan ve arkadaşları 'daha da güçlü bir şekilde iktidara geldikleri' için küplere biniyorlardı. Ve dahası, daha sonralarda Ergenekon ve Balyoz gibi isimlerle anılan darbe hazırlıklarının içinde oldukları ortaya çıkacak olan generallerin yargılamaları kamuoyunu yıllarca meşgul edecekti.

İslamî kimlikleri öne çıkan Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarının ekonomi başta olmak üzere, hemen bütün temel sosyal meselelerde çözümler getirebileceklerine halk kitleleri inanmaya başlamıştı. Binlerce km.lik çift yollar yapımı, işsizliği azaltan, enflasyonu düşüren tedbirler, sağlık alanında reform çapında ve halkı rahatlatan değişiklikler, bürokratik oligarşiyle boğuşmalar, IMF'nin borçlarının ödenip ülkenin içişlerine karışmasına son verilmesi, Güneydoğu'da 20 yıldır devam eden ve halkı sıkboğaz eden olağanüstü hal uygulamalarına son verilmesi, Kürd halkının ve diğer etnik unsurların ana dillerinde yayın yapmalarına getirilen yasaklamaların kaldırılması, ekonominin çarklarının çok hızlı şekilde dönmeye başlaması, 30 milyar dolar civarındaki yıllık ihracât rakamlarının birkaç misline katlanması, vs... Bütün bunlar halktan tasvib görüyordu.

Cumhurbaşkanını Seçtirmemek İçin Darbeye Bile Teşebbüs Edildi

Ama bir mesele vardı: Yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçimi...

Generaller, cumhurbaşkanı olup Çankaya'ya çıkacak olan kişinin hanımının başının açık olması şartını açıkça dile getiriyorlardı. Çünkü Çankaya, M. Kemal'in makamı idi. Ve AK Parti'nin Meclis'teki sandalye sayısı, en azından 3. oylamada istediği kişiyi cumhurbaşkanı

seçmeye yetiyordu. Ama AK Parti'nin en önde gelen isimlerinin hanımlarının başları örtülü idi.

O halde, onlar hanımının başı açık olan bir kişinin seçilmesinde baskı altına alınmalıydılar. Başbakan Tayyip Erdoğan ise AK Parti'nin cumhurbaşkanı adayının Dışişleri Bakanı Abdullah Gül olduğunu açıklamıştı. Ve o da generaller başta olmak üzere, Kemalist-laiklerin şartlarına uygun değildi. Çünkü hanımının başı kapalıydı. Halkın yüzde 70'inden fazlası başörtüsüne yönelik bu dayatmacı yaklaşımı onaylamazken, bir avuç Kemalist-laik kesim, 'cumhuriyet' fikrine en aykırı taleplerini Cumhuriyet Mitingleri adı verilen ve perde gerisinden, en seçkin generallerin desteklediği dev mitinglerle engellemeye çalıştılar.

Sonra, 550 üyelik Meclis'in toplanabilmesi için, içtüzük hükümlerine göre 184 üye yeterliyken 367 rakamını şart koştular ve bu iddialarına, baskı ile Anayasa Mahkemesi'ni de ortak ettiler. Ve AK Parti, Meclis'de 367 üyeye sahip değildi, başkalarının da Meclis'e girmeleri engelleniyordu.

Yani, laiklerce müthiş bir psikolojik baskı uygulanıyordu.

Ve sonra... 27 Nisan 2007 gecesı Genelkurmay adına bir askerî muhtıra daha yayınlanıverdi!

Yani, bir askerî darbe teşebbüsü... 'Filan ilkeler ve devrimler' adına bir daha kurtarıldığımızın müjdesini verir gibi bir bildiri...

Bu muhtıranın yayınlanması üzerinden henüz 10-15 dakika geçmemişti ki (O sırada Almanya'dan izliyordum gelişmeleri.) sözde aydınların niceleri, birer gücetaapar ekran bülbülü halinde zâhir olmaya başlayıvermişler, TV kanallarında Tayyip Erdoğan'ın hatalarına işaret ederek 'Keşke şöyle yapmasaydı!' gibi üzüntülü, ama, öbür taraftan da muhtemel 'yeni kurtarıcılar'ı kızdırmamak dikkati içinde yorumlar yapıyorlardı.

Ama Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, geçmiş darbeler karşısında gösterilemeyen bir şecaatle kesin bir tavır koyup bu yeni darbe muhtırasını reddetmesiyle, beklenmeyen bir sonuç ortaya çıktı. Bir muhtırayla geçmişteki nice hükûmetleri çökttikleri gibi yine aynı neticeyi elde edeceklerini sanan ve amma direnen bir Tayyip Bey'in geniş kitleleri harekete geçirecek bir karizmaya sahip olduğunun korkusu içine düşen darbe heveslisi askerlerin elleri ayaklarına dolaştı. Öyle ki muhtırayı bizzat yazdığını söyleyen Genelkurmay Başkanı Org. Y. Büyükanıt, Başbakan'ın telefonuna bile çıkamamış ve ancak üç gün sonra, Tayyip Bey'in, 'Dolmabahçe Sarayı'na geliniz!' emrine uyarak oraya gitmiş ve orada her ne konuşulduysa, mesele kapanmıştı. Ama unutmayalım ki nice generaller Ergenekon yargılamaları esnasında, o Genelkurmay Başkanı'na ağır hakaret cümleleriyle, 'Ş....siz, madem ki sonunda gidip selam duracaktın, o muhtırayı niye yayınladın? Ve gittin Dolmabahçe'ye ve orada, nice silah arkadaşlarını Hükûmet'e ispiyon ettin.' şeklinde suçlamalarda bulunmuşlardı. Halk ise ilk kez milletin kendisine verdiği yönetim hak ve temsil yetkisini darbeci askerlere karşı korumak uğrunda mücadeleyi göze alan kararlı bir siyasetçi örneğiyle karşılaşıyordu.

Bu ilk direniş, halk nezdinde Tayyip Bey'e daha bir hayranlık ve güvenilirlik kazandırmıştı.

Bundan sonra başka bir darbe veya bir ‘yeniçeri hecmesi’ ile halkı kurtarmak iddiasına kalkışanlara geleceğin siyasetçilerinin de Tayyib Erdoğan gibi direnebilmeleri için bir örnek oluşmuştu ve bu ilk direnişin tekrarlanması ve bir geleneğe dönüştürülmesi gerekiyordu; artık darbelerin değil.

Yoksa eline millet adına ve milletin malı olan silah tutuşturulunca, o silahı millete çevirebilecek hainler her zaman çıkacaktı. Ama onların karşısına da milletin kitleler halinde ve kesin bir kararlılıkla direnmesi, zorbalık ve hıyanete boyun eğmemesi gerekiyordu.

27 Nisan 2007 Direnişinin Geleneğe Dönüşmesi de 15 Temmuz’da Gerçekleşiyordu

Böylece geldik, ‘15 Temmuz büyük hıyaneti’ne. Ve hiç beklenilmeyen bir anda...

O günden önce de istihbarat kaynaklarının birtakım kıpırdanmaları ihbar ettiği, birtakım kalkışmaların olabileceği ihbarlarında bulunduğu anlaşıyor. Ancaaak, daha ciddî deliller elde edilmiş olmalıydı ki Genelkurmay Başkanı Org. Hulûsî Akar, o gün 16.00 sularında ‘Hiçbir askerî uçak veya helikopter uçmayacak ve hiçbir zırhlı araç kışlalardan dışarı çıkmayacak.’ emrini veriyor. Darbeciler deşifre oldukları korkusuyla darbe saatini 6 saat öne, 21.00’e alıyorlar. Bu da onların koordinasyonunu alt-üst ediyor.

Sezaî Karakoç’un mısralarında ki ifadeyle, ‘Ne yaparlarsa yapsınlar, boooş / Kaderin üstünde bir kader vardır / Göklerden gelen bir karar vardır / Geceyi onaran bir mimar vardır.’

Ve Enfâl-30’daki müjde bir kez daha doğrulanıyor: ‘Ve mekerû ve mekerallah, vallahu khayr-ul mâkirîn. / Onlar tuzak kuruyorlar, Allah da bir tuzak kuruyor. Ve Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.’

Belki de o müdahale saati erkene alınmasaydı, karşımıza bambaşka bir tablo çıkacaktı. Hele de Tayyib Erdoğan’ın ele geçirilmesi veya hele de öldürülmesi gibi bir tablo ortaya çıksaydı, o zaman neler olurdu, gaibi hakkıyla bilen, ancak Allah’tır.

Nitekim darbecilerin korku içinde ve geçmişteki hiçbir darbede görülmeyen şekilde ağır neticelere sebebiyet verdikleri görülecekti. En modern savaş uçakları, helikopterleri ve tanklarla harekete geçip kendilerine direnmeye çalışan halk kesimleri üzerine bombardımanlara girişmeleri ve ateş açmaları, Meclis ve Özel Harekât Merkezi, muhaberat merkezleri gibi hassas yerleri ağır şekilde bombardıman etmeleri, Boğaz Köprüsü’nün tanklarla tutulması, binlerce insanın yaralanması ve 249’unun hayatını kaybetmesi gibi... Kezâ, Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarının, ordunun en üst komuta kademesinin, üstelik de en yakın kurmay yardımcıları aracılığıyla darbe hıyanetinin daha ilk ânında etkisiz hale getirilmeleri ve koskoca bir ordunun ilk anda başsız duruma düşürülmesi de korkunç bir durumdu.

‘Ezanları Susturmaya Çalışan Darbelerden Darbeleri Söndüren Ezan ve Salâlara’

Ama işte o en hassas saatte, Tayyib Erdoğan’ın halkı meydanlara çıkmaya daveti ve hele de daha sonra kendinin halkın arasında görülmesi ve gece yarısında minarelerden yükselen ezan ve salâ sesleri o zamana kadar meydanlarda direnmeye çalışan yüzlerin bir anda on binlere

dönüşmesi ve halkın her kesiminden kadın-erkek ve çocuk, herkesin Allahu Ekber diyerek bir zorbalığa ve hıyanete karşı durmaları, bir halkın geçmişteki halini değiştirdiğini ve Allahu Teâlâ'nın da bu halkı, Ra'd Sûresi 11. Âyette yer alan, 'Bir halk kendi halini değiştirmedikçe, Allah onların halini değiştirmez.' meâlindeki mânâyı uygun olarak mükâfatlandırdığı şeklinde düşünülebilir. Ki sadece ülke içinde değil, ülke dışında da dünyanın her bir tarafındaki basiretli Müslümanlarca, bu fitne ateşini yakanların başarılı olamamaları için sabahlara kadar gözyaşları içinde dualar edildiği de ülke dışındaki Müslümanlarla irtibatla olanlarca biliniyor.

Evet, Tayyip Erdoğan'ın hele de halkın arasında gözüktüğü anda minarelerden yükselmeye başlayan ezanlar ve salâlar eşliğinde hemen bütün toplum kesimlerinden yüz binlerin meydanlara -yüzlerce kurban vermek pahasına- akmasıyla o büyük fitne ateşi söndürüldü. Fakir'in o büyük fitne ateşinin söndürülmesinden sonra, 17 Temmuz tarihli Star'daki yazısının, 'Ezanları susturmaya çalışan darbelerden, darbeleri söndüren ezan ve salâlara' şeklindeki başlığı da bu mânâyı yansıtmaya çalışıyordu.

Darbenin beyni sayılan ve Suriye sınırında Hudut Güvenliği Komutanı iken uçak, helikopter ve komandolarıyla Ankara'ya gelip hıyanete katılan General Semih Terzi'nin, Ömer Halisdemir isimli bir kahraman astsubay tarafından -kendisinin o anda onun muhafızlarınca öldürüleceğini bile- öldürülmesi o hıyanetin söndürülmesindeki en etkili anlardan birisiydi denilebilir.

Ve 8-10 saatlik bir müthiş direnişten sonra darbeciler yenildiler, kimileri öldürüldü, kimileri teslim oldu, kimileri gizlendi, kimileri yurt dışına kaçtı, helikopterlerle veya diğer yollarla.

Bu hareketin başarısız olmasıyla, üzerine bunun bir senaryo ya da kontrollü bir darbe olabileceği gibi yorumları sabahın ilk saatlerinden itibaren, özellikle emperyalist dünyanın en etkili medya organları aracılığıyla yayılmaya çalışıldı. Çünkü onlar Tayyip Erdoğan'ın öldürülememiş olmasından dolayı darbecilere hınçlarını gizlemiyorlardı. Ki bunu, BBC ve sair etkili yayın organlarında açıkça bile dile getirdiler. Yani, Erdoğan öldürülmüş olsaydı, muhakkak ki bayram edeceklerdi. Çünkü hele de son yıllarda, Erdoğan'ı kendi kontrollerine alamayacaklarını ve giderek güçlenen Türkiye'nin diğer Müslüman halklar için de örnek teşkil edeceğinin korkusunu yaşıyorlardı.

*

Elbette ki bu darbeyi yaptıran asıl merkezlerde birtakım senaryolar ve kontrol mekanizmaları vardı. Esasen, NATO'ya üye olan bir ülkenin ordusunun NATO'dan ve tabiatıyla Washington'daki karar merkezlerinden habersiz ve izinsiz hareket etmeleri -tıpkı geçmiş bütün darbelerde olduğu üzere- imkânsızdı.

Görülmesi gereken bir gerçek de şudur: Liderini bulan bir halk ve halkının, bir yiğit liderin çıkmasının bekleyişi içinde olduğunu hisseden ve yüklendiği emaneti korumak için kefenini giymişçesine, ölümü göze almış bir lider... Bunu daha sonraları, bir Amerikan TV kanalına verdiği mülakatta, 'O hassas anda halkın arasında olmaktan korkmadınız mı? Bizim başkanımız Bush, 11 Eylül 2001 saldırıları sırasında üç gün nerede olduğu açıklanmaksızın

gizlenmişti ve sonra Nebraska'daki yeraltı sığınağında korunduğu anlaşılmıştı. Siz ise meydanlarda halkın arasındaydınız. Bunu nasıl izah etmeli?’ şeklindeki bir soruya, Tayyib Erdoğan, ‘Lider taşın ardına gizlenirse, halk dağın ardına gizlenir.’ diye çok çarpıcı bir cevap veriyordu. Bu, bir halkın, kendi temsilcilerine sahip çıkmak için ve o liderin de yüklendiği o emaneti korumak için ölümü göze alması meselesidir.

Ve Müslüman halkımız da ‘Senin beni yönetmeye kalkışmanın hukukî dayanağı nedir?’ diye fiilen sormuştur, 15 Temmuz’da. İnşaallah bu tavır koyuş, artık tarihteki teslimiyetçi ve yanlış bir kader anlayışının kırılması ve yeni bir ruhla, insan haysiyet ve şerefine uygun şekilde ayağa kalkışın başlangıç noktası olacaktır.

Her Cemaat-Tarikat, Devlet İçinde İtibar Sahibi Olmaya Çalışır Ama İktidarı Ele Geçirmeye Kalkışmak?

15 Temmuz Darbe hıyanetinin bastırılmasından hemen sonra, bu hıyanetin arkasındaki Pensilvanya Şeyhi F. Gülen’in bağlılarının ordu, yargı, emniyet, akademik hayat ve bürokrasi içine, özellikle imtihan sorularını çalıp kendi adamlarına dağıtmak sûretiyle sızdıkları ve bunu uzulu yıllardan beri yaptıkları anlaşıldı. Sadece üniversitelere bu yolla giren akademisyenlerin sayısının 10 bine yakın olduğunun belirlendiği açıklanmış bulunuyor.

Ancak 340 generali olan bir orduda, darbenin hemen arkasından, darbe içinde yer aldıklarına inanılan 196 generalin ordudan uzaklaştırılması ve onlardan 165’inin hâlen de yargılanması ve keza 8 bine varan, çoğu yüksek rütbeli subayların ve bir kısım astsubayların da yargılamalar sırasındaki tutumları bile, tam da F. Gülen’in, ‘Devlet içindeki konumunuzu korumak için, beni suçlayın, Ammâr gibi olun.’ şeklindeki taktiklerine uygun bir seyir göstermekte. Hemen hepsi de hiçbir şeyden habersiz gözükme, suçlamaları reddetmek şeklinde bir çizgi takib ediyor.

Ancak bütün o generallerin F. Gülen’e bağlılığı düşünülemez. Belki, tek başlarına bir darbeye kalkıştıklarında, arkalarında dayanacak bir halk tabanı bulamayacaklarının farkında olan Kemalist-laik darbecilerin, başkalarıyla ve bu arada F. Gülen ve bağlılarıyla da dirsek temasına geçmek mecburiyeti hissetmiş olmaları gayet tabiidir. Esasen Kemalist-laikler ve diğer bütün Erdoğan muhaliflerinin, F. Gülen ve devlet içindeki bağlılarıyla temas kurdukları, o çevrelerin yayınlarından da görülüyordu, özellikle son yıllarda. Nitekim Tayyib Erdoğan’ı bertaraf etmek için 17-25 Aralık 2013’deki yargı ve polis darbesi denemelerinden beri, Kemalist-laik çevrelerin F. G. ve cemaatini, gazetelerinde, ‘Bizim yapamadığımızı sizler yaptınız hacı amcalar, teşekkürler...’ diye alkışladıkları göz ardı edilemez.

F. Gülen’in arkasında mevzilendiği gizlenmeyen Amerika’nın, Türkiye’yle ilişkilerini bozmak pahasına, onu iade etmemekte direnmesi ve de içerdeki taraftarlarının körükörüne itaatle geliştirdikleri temel yanlışları, ülke içinde ve dünyada elde ettikleri güçle yetinmeyip iktidara el koymaya kalkışmalarıydı. Yoksa her cemaat hareketinin devlet içinde itibar sahibi ve etkili olmaya çalışması tabiidir. Ve amma, o itibarla yetinmeyip iktidarı bizzat ele geçirmeye çalışanlar onun bedelini de öderler. Bu, başka cemaat hareketlerine de kontrol edilemeyen ihtiras ve güçlerin ne büyük musibetler getireceği açısından bir ikaz oluşturmaktadır.

*

Sözümüze son verirken bir daha belirtmeliyiz ki 15 Temmuz Darbe Hıyaneti’ne karşı Müslüman halkımızın sergilediği kararlı ve kahramanca direniş, bize bu zamana kadar ki darbelerden çok daha fazlasını öğretmiştir. Bu direniş, geçmişteki darbeci bütün zihniyetlere de bir reddiye olacak şekildeki düşünceleri geliştirmesi açısından da bir ilktir ve inşaallah artık bir gelenek halinde devam edecek ve gelecek nesillere de gelecek liderlere de örnek olacaktır. Halkımız, seçtikleri temsilcilerine sahip çıkmak ve iç ve dış fitne odaklarının oyunlarını -entrikalarını bozmak açısından görülmemiş bir direniş şuûru sergilemiştir ve lisan-ı hal ile ‘Ayağımıza belki zencir vurulabilir, öldürülebiliriz de; ama kalbimize ve beynimize hükmedemezsiniz!’ mânâsını dünyaya haykırmıştır.

‘Allah’a kul olduk qal’û belâda

Bu yolda verilmiş iqrarımız var

Üç günlük ömür için fâni dünyada

Kula kul olmamak kararımız var.’

[Haksöz Dergisi Sayı: 316/317 - Temmuz/Ağustos 2017](#)

Kaynak: [Müslüman Halkımızın ‘15 Temmuz Hıyaneti’ne Direnişi Bütün Darbeci Zihniyetlere de Bir İlk ‘Reddiye’dir! - Selahaddin Eş Çakırgil](#)